

Петя Дубарова

Вина

Те гледаха как слънцето се превръщаше в парче от керемида и повякло червени облаци като опашките на момчешки хвърчила, се готви да изчезне в долината.

– Хайде, Хари, тръгваме ли?

– Слушай, Румене, колко пъти ще ти казвам да го махнеш това глупаво „Хари“.

– Бе кво ти става днеска! Що си ядосан? Е-е, обаче голям бог си. Аз два гълъба не мога да свия от бабето, а гледай го него. За колко ги продаде?

– За 5 – смънка Милен.

– А-а, наистина нещо става с тебе. Кефнал си, като че ли са ти върнали годежния пръстен.

– Бе оня, сивия, нали го знаеш, дето има две черни пера на дясното крило?

– Е?

– Два дни го чакам вече и не се връща. Ако до утре не се върне, ще ида при оня хлапак да видя какво става. И ако му има нещо на гълъба, такъв бой ще му тегля. Две педи от земята – ама и той гълъби хукнал да развъжда.

– Хайде сега и ти пък! Един гълъб – голяма работа. Ти нали си взе паричките за него. Пък ако се върне, пак ще го продадем. Пак на някой глупчо, дето мисли, че чужди гълъби тъй се задържат!

– Знаеш ли, Румене, някак ми е грозно. Решил съм вече да не ги продавам.

– Ех, братле, бог ти много дал акъл, ма ти и взел доста. А защо пък сега ти хрумна това?

– Ми не мога, бе. Гледам човека в очите и го лъжа.

– Не си обигран ти. О-о, аз ако можех като тебе... Хайде сега, тук ли ще стоим? Няма ли да тръгваме?!

Двамата забързаха към Лунапарка. Нещо ги влечеше нататък. Целият шум, неоновите светлини сякаш ги наелектризираха.

Лудият джаз и дългокосите момичета.

– Хайде, Милене, купувай жетони. Да е жив и здрав твоят гълъб. Ех, че ще се повозим!

Когато момчетата си тръгнаха, беше вече се стъмнило.

– Ела бе, брат, ела, само ще се отбием, само да погледна. Няма да го викаме момчето.

Потънаха в двора на къщата. Ниско момче на около 10 години седеше на пейката и плачеше.

– Излетя бе, бате. Излетя на. Ей там – над акациите. А как му се радвах!!! Най-хубавият ми беше!!!

Румен смигна на Милен ухилено и каза:

– Добре бе, мой човек – излетял! Ми ти мъж ли си, или лукова глава. Я се дръж по мъжки!

Милен гледаше ням. Сега съзнаваше какво е направил. Вината легна на гърба му. Първо се опита да я отърси и да се засмее като Румен, но не успя. Опита се да каже нещо, но пак не успя. Знаеше какво е да загубиш гълъб. Чувствуваше как целият изгаря от вина. Тя му пареше чак до върха на миглите, изгаряше го първия му грях.

Тръгнаха. Румен нещо говореше. Навярно му се присмиваше.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6043>]